

[Svend E. Johansen.]

fører en saadan Sag, hvor hans offentlige og hans private Interesser sammenblandes paa det uhjælpeligste.

Man har hævdet — i hvert Fald har Borgmester Julius Hansen gjort det i „Ekstrabladet“ —, at naar Assistent Wilhelm Hansen rejste denne Sag, saa var det, fordi han var besat af en nagende Hævntørst og Misundelse i Anledning af, at han blev forbigaaet ved Avancement. Nu er jeg i hvert Fald saaledes indstillet — det er vi maaske ikke alle sammen —, at jeg nærer den dybeste Respekt for en Mand, der, naar han føler, at hans berettigede Interesser bliver gaaet for nær, saa slaar i Bordet og siger: Det vil jeg ikke finde mig i. Og man maa i denne Forbindelse ikke glemme, at det var Borgmester Hedebol, der fremkaldte Erklæringen, det var ikke Wilhelm Hansen, der kom løbende med den. Myndighedernes Ligegyldighed og grænseløse Kynisme over for den underordnede Funktionær kommer her som i saa mange andre Tilfælde til sin Ret.

Men jeg vil paastaa, at Afgørelsen, der ingen Afgørelse er, nemlig Henlæggelse af Sagen, er utilstrækkelig. Enten er Assistent Wilhelm Hansen en ondsindet og nedrig Bagvasker, der skamløst beklikker andres Ære, og saa skal han straffes, og han skal straffes haardt. „Nationaltidende“ skriver om dette Spørgsmaal den 4. Februar 1938:

„Som i alle Sager af denne Art omgives selve Emnet med den største Hemmelighedsfuldhed. Langt de fleste af de Personer, Politiet har talt med, er Embedsmænd eller Funktionærer, som er stærkt bundet af Tavshedspligt. Disciplinen er haard. En uforsigtig Udtalelse kan let føre til Afsked med eller uden Pension.“

Man ser dør igen Systemets Haand i Hanke med den lille retsløse Tjenestemand.

Længere nede i Artiklen skrives der med spærret Skrift:

„Hvis Statsadvokaten slutter Sagen uden Tiltale, vil Anmelderen komme til at staa i en yderst ubehagelig Situation.“

Statsadvokaten sluttede Sagen uden Tiltale. Assistent Wilhelm Hansens yderst ubehagelige Situation endte med, at han fik en Reprimande.

Næh, der maa gøres ganske anderledes op i denne Sag, her er en Reprimande ikke nok. Men der er jo den Mulighed, at Hansen har Ret, og i saa Tilfælde skal han have Oprensning, og de utro Embedsmænd maa fjernes. Er der intet strafbart i Straffelovens Forstand

— og det har jeg peget paa Muligheden af, Forældelsesfristernes Indflydelse —, saa maa de tage de moralske Konsekvenser, nemlig Afskedigelse, for anstændigvis kan de ikke blive siddende. Jeg vil igen nævne to Linier af den Redegørelse, Hospitalsforvalter Skov har givet Politiet, hvori han siger, „at der paa Sct. Hans Hospital forelaa hjemmelavede Regninger, falske Posteringer, falske Regninger og urigtige Inventarieregnskaber“, og dertil maa jeg sige: Dette kan ikke gaa upaataalt hen.

Dagbladet „Børsen“ skrev den 18. November 1938:

„Efter de af Overretssagføreren (Dalberg) fremdragne Forhold virker det ikke ganske betryggende, at Sagen er henlagt, og at det eneste Resultat af den nidkære Assistent's Klage er, at han selv er blevet sat til Side.“

Reprimanden blev givet af Borgmester Hedebol, efter hvad jeg har faaet oplyst, uden Magistratens Vidende. Borgmester Julius Hansen har udtalt i en privat Samtale, at Reprimanden ikke burde have været givet, og Borgerrepræsentationens Formand, Landsretssagfører Karmark Rønsted, har ogsaa udtalt, at Reprimanden ikke burde været givet.

Tilbage staar saa det Anstændighedskrav, man maa stille, nemlig Kravet om Klarhed i Sagen. Embedsmændene vil ganske øjensynlig ikke være behjælpelige hermed, Anklagemyndigheden har som saa ofte før trukket sig tilbage til sin Maginot-Linie; den juridiske Formalisme, den, der har gjort det af med mangan en dansk Borger. Er Tiden nu ikke inde til, at Tinget maa gribe ind i disse daarligt tiltrettede og slet gennemførte Undersøgelser og belære Embedsmændene om, hvordan saadanne Undersøgelser skal gennemføres? Etaternes Embedsmænd maa gennem praktisk Anskuelsesundervisning lære, at en Sag skal undersøges til Bunds, og at Undersøgelse ikke skal tilsløre, men skal klarlægge og uden Persons Anseelse lægge Ansvar, hvor det skal lægges.

Vi har uhyggelige Eksempler paa, at Retten her i Landet praktiseres efter, hvem der staar som den kompromitterede. Jeg maa igen henvise til Statsbanesagen, som vi for øvrigt efter den sidste Afgørelse i Østre Landsret næppe undgaar at komme til at beskæftige os med igen herinde. Jeg maa henvise til Sagen angaaende Kontorchef Krogh, der jo tabte sit Spil mod Handelsministeren, og jeg kan her med det, jeg har nævnt i denne Sag, henvise til Assistent